

1

ปังๆ!

เสียงเคาะประตูดังกระหึ่มทั่วห้องฉันเป็นเวลาครู่ใหญ่แล้ว นี่เป็นอีกวันที่มีเสียงเคาะประตูชวนให้อารมณ์เสีย ฉันจำใจต้องตื่นแต่เช้าอีกแล้วล่ะสิเนี่ย สงสัยต้องเป็นนายขนมปังแน่เลยที่เข้ามาป่วนฉันตั้งแต่ตะวันยังไม่โผล่หัวได้ไม่เท่าไร =_="

"ตื่นเดี๋ยวนี้นะยักษ์เจม! -()-"

ขนมปัง น้องชายร่วมสายเลือดทางฝ่ายแม่แต่คนละอสุจิของพ่อ เข้ามาป่วนฉันถึงในห้องแต่เช้า สาบานได้เลยว่าหมอนี่อายุแค่แปดขวบเท่านั้น แต่ทำตัวแสบแบบที่ฉันไม่เคยพบเคยเจอมาก่อน ทั้งเจ้ากี้เจ้าการ ชอบด่าฉันอย่างกับฉันเป็นคนใช้ แถมหมอนี่ยังเกลียดฉันเข้าไส้อีก ทั้งๆที่ฉันไม่เคยแก้งอะไรเลย นึกไปนึกมากก็แค้นใจเหมือนกันที่ฉันปล่อยให้เด็กเปรตนี้ชี้หน้าออกคำสั่งกับฉันอยู่เรื่อย

"ตื่นแล้วว... แล้วแม่ล่ะ @_@"

ฉันลุกขึ้นพลางเปิดประตูถามขนมปัง จัดผมที่กระเซอะกระเซิงไปทั่วให้เข้าที่ คิวว่าแว่นตาที่วางอยู่ข้างโต๊ะเครื่องแป้งมาใส่พร้อมกับหวดหวอดรับเช้าวันใหม่

หัวสมองตีบตัน

"อี!! ปากเหม็น นี่ ฉันจะมาบอกว่าให้เธอรีบมากวาดบ้านซะ แม่
ออกไปทำงานแล้ว ว่าแต่นี้มันก็โหมงกี้ยามแล้ว ไม่ไปเรียนหรือไง เธอ
ต้องไปส่งฉันด้วย เพราะวันนี้แม่รีบไปทำงานเลยไม่ได้ไปส่ง ได้ยินแล้วก็
ทำตามด้วยละ... อ้อ! อีก็อย่างนึง เช็ดขี้ตาออกด้วย"

กรี๊ด!! ไม่ไหวแล้วว๊วย >O< ฉันจะฆ่าแก ไอ้ขนมปัง ไอ้น้องเวร
ตะไล ไอ้เด็กเปรต...

นายขนมปังยื่นกอดอกสั่งโน่นสั่งนี่เสร็จก็เดินออกจากห้องฉันไป
หน้าตาเฉย เนี่ยนะเด็กแปดขวบ! ช่วยฉันพิจารณาให้แน่ใจอีกสักหน่อย
ว่าหมอนี่อายุแค่แปดขวบจริงๆ เหมือนนรกส่งมาเกิดชัดๆ เย็นไว้ เย็น
ไว้ก่อนยัยเฟ้ เดี่ยวเธอไม่มีที่ซุกหัวนอนนะ ใจเย็นเข้าไว้ ตั้งแต่มาอยู่
บ้านแม่ฉันต้องภาวนาแบบนี้ทุกวัน ไม่งั้นฉันต้องฆ่าหมอนี่ตั้งแต่วันแรก
ที่เจอกันไปแล้วแหงๆ

ฉันชื่อเฟมาลย์ พ่อกับแม่เลิกกันตั้งแต่ตอนที่ฉันอายุห้าขวบและ
แยกกันอยู่ แต่จะเป็นเพราะสาเหตุอะไรนั้นฉันก็เคยถามแม่อยู่หลายครั้ง
เหมือนกัน แต่แม่ก็มักตวาดกลับมาทุกครั้ง ฉันมีพี่สาวร่วมสายเลือดอีก
คนอยู่ที่ออสเตรเลียกับพ่อแท้ๆ ของตัวเอง ส่วนฉันอยู่กับแม่แล้วก็
พ่อเลี้ยงที่นี้ และท้ายสุดแล้วเจ้าน้องชายวัยแปดขวบก็คลานออกมาเป็น
คนสุดท้าย ซึ่งฉันก็ไม่รู้ว่าเจ้านี่จะเกิดมาทำแะอะอะไร นอกจากจะเย็นชา
ขี้เก๊กแล้ว หมอนี่ยังขี้ฟ้องอีกต่างหาก เป็นมนุษย์ที่กวนบาทาเสียจริง =_=

หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จ ฉันก็เดินลงมาข้างล่างด้วยอาการกึ่ง
หลับกึ่งตื่น เพราะเมื่อคืนยัยไอลีน เพื่อนรักชวนฉันคุยจนเกือบจะได้รุ่งอยู่
รอมร่อ และที่สำคัญก็คือ...ฉันเป็นคนโทรไป TAT

"เฮ้อ! ไปขึ้นรถได้แล้ว"

ทันทีที่ฉันเดินลงมา ขนมปังก็โยนกุญแจรถให้ฉันโดยไม่รอให้ฉัน
เอาแซนดิวิชบนโต๊ะเข้าปากสักนิด หมอนั่นพาดกระเป๋าวัวกับไหล่แล้วเดิน
ออกไปนอกประตูทันที

"พี่ขอกินก่อนได้มั๊ย หิวจะแย่อยู่แล้วนะ TOT"

"ไม่! ออกรถซะก่อนที่จะสายมากไปกว่านี้ ที่สำคัญ...ห้ามเดินบิตตุต!"

อ้าก!! ฉันไปเดินบิตตุตตอนไหนยะ

ฮือๆ ว่าแล้วนายขนมปังก็ยกคิ้วให้ฉันหนึ่งที่พลางซื่อออกไปทางประตูให้ฉันเดินออกไป ฉันเฝ้ามองแซนดิวบนโต๊ะด้วยสายตาคมดอกล้างตายอยาก ทำให้ฉันต้องทนกับเจ้าน้องบ้านี้ด้วยนะ T_T

ฉันเดินออกจากบ้านด้วยหน้าตาสุดออลัยเหมือนทุกวัน ก่อนจะก้าวเท้าขึ้นรถ ความชวยก็ได้เริ่มต้นขึ้นในเช้าวันใหม่ทันที มันอาจจะเป็นความชวยที่หาดูได้ยากสำหรับคนอื่น แต่สำหรับฉัน มันโหมกระหน่ำหนักยิ่งกว่าคลื่นในทะเลด้วยซ้ำไป

"อ้ากกก!!! \ (=O=) /"

เสียงตะโกนสุดเสียงของฉันดังขึ้น เมื่อพบว่าสุนัขวาวๆ สีน้ำตาลที่เป็นหัวใจอยู่หน้าหมู่บ้านกำลังจ้องมองมาที่ฉัน ทำให้สายตาคมดอกล้างไปด้วยรังสีอำมหิตนะ = = ตูจะทำยังไงดีละเนี่ย

"โฮ่งๆๆ" (จะไปไหนป้า!)

"กรี๊ดดด~ ขนมปัง! ชวยพี่ด้วย ชวยพี่ด้วย!! \ (=O=) /"

นายขนมปังที่นั่งอยู่ในรถยิ้มร่าอย่างมีความสุข ในขณะที่ฉันต้องวิ่งรอบสนามของหมู่บ้านสองสามรอบ นี่ฉันไม่ได้ตั้งใจจะได้เห็นทัศนียภาพตอนี่ฉันกำลังวิ่งอยู่ เสียงรอบข้างสองเสียงก็ดังขึ้นสะท้อนเข้าสู่แก้วหูของฉัน

"แหม! ยัยหนูคนนี้รักสุขภาพจริงๆ"

"ว้าว! แม่คะ พี่สาวเค้าพาสุนัขวาวมาวิ่งเล่นด้วยคะ"

"พี่เค้าคงรักสัตว์มากเลยนะจ๊ะ ดูลิ เลี้ยงตั้งห้าตัวนะ"

"น้ำคะ! ชวยหนูด้วยคะ =O="

"อะไรนะจ๊ะ ชวยชมหนูด้วยจ้ะน้ะหรือ จ๊ะๆ หนูรักสุขภาพดีมากเลยนะจ๊ะ"

ว่าแล้วแม่ลูกคู่นั้นก็เดินห่างออกไปอย่างหน้าชื่นตาบาน อ้ากกก!! แม่ลูกคู่นี้วอนแล้วมัยละ ฉันกำลังแย แต่สองคนนั้นกลับขึ้นชม ทำให้ถึงเป็นแบบนี้เนี่ย ฉันคงต้องใช้แรงที่มีหยุดสุนัขพวกนั้นเอง

7

หัวสมองตีบตัน

"หยุดนะ!! >O<"

ฉันตะโกนดังลั่น ในขณะที่สุนัขพวกนั้นก็หยุดพรางหอบแ่ก่ก
เช่นเดียวกับฉัน

"พวกแกต้องการอะไร"

"โง่งง" (เอาขนม แล้วยังมาเล่นกันเถอะบ้า!)

"อะไรนะ!? ไม่ได้ๆ ฉันต้องรีบไปเรียนก่อน"

ฉันจะบ้าตาย... ฉันกำลังคุยกับสุนัขอยู่เหอเนีย!! สุนัขพวกนั้น
มันเห่าอะไรกันฉันไม่เข้าใจหรอกนะ แล้วมันจะเข้าใจที่ฉันพูดมัยเนีย
พระเจ้าช่วยกล้วยตากแด!

"โง่ง! โง่งโง่ง" (งั้นตอนเย็นเค้าจะมาเอาขนมนะ!)

"โอเคๆ ตอนเย็นฉันจะมาเล่นด้วย ฉันไปก่อนนะ..."

ได้ผล! ^O^ สุนัขพวกนั้นยอมให้ฉันเดินมาที่รถแต่โดยดี (นี่ตกลง
ว่าสุนัขพวกนี้เข้าใจสิ่งที่ฉันพูดเหอเนีย ไม่เห็นน่าดีใจสักนิดที่ฉันคุยกับ
พวกมันรู้เรื่อง TAT แบบนี้ก็กลายเป็นว่าฉันเป็นพวกเดียวกับสุนัขขี้สน)

ฉันเดินอย่างหมดสภาพไปที่รถโดยเร็ว หอบกระเป่าไปโตทรุดลง
กับพวงมาลัยพรางมองนายขนมปังที่หัวเราะก๊ากๆ พร้อมกับเหยียดหน้าฉัน
ในขณะที่ก้าวขึ้นรถไป

บรีน...บรีน...

ฉันขับรถไปบนถนนที่การจราจรไม่ติดขัดมากนักด้วยความเร็วสูง
กะจะแก๊งไ้เด็กเปรตที่นั่งข้างๆ นี่สักหน่อย แต่หมอนั่นกลับทำหน้าที่ดา
เฉยชาไร้ความรู้สึกเหมือนเดิม =_= (แกมันอึดจริงๆ นายขนมปัง!) จน
ในที่สุดก็ถึงโรงเรียนประถมเจโฮสคุลล์ก็

นายขนมปังเดินลงจากรถและเปิดกระเป่า ฉันเอียงหน้ามองอย่าง
สงสัยอีกครั้ง นายขนมเน่าจะทำบ้าอะไรอีกเนีย...

"เฮ้อ! เอาไป แล้วรีบกลับบ้านละ"

ว่าแล้วหมอนั่นก็โยนแซนด์วิชให้ฉันก่อนจะเดินเข้าโรงเรียนไป
พระเจ้าช่วยกล้วยตากสุก!! ทนแก็กแทบตาย ที่แท้ก็รู้ว่าฉันหิวใช่มัยละ ^^
ไอ้น้องบ้า เอ๊ย! น้องรัก เจ้าเด็กคนนี่จริงๆ เลย ฉันไม่เคยรู้เลยว่าเจ้านั้น

กำลังคิดอะไรอยู่บ้าง คิดไปคิดมาถ้าหมอนี่โตขึ้นต้องหล่อแน่ๆ ถึงนิลัย จะดูเจ้าก็เจ้าการไปหน่อย แต่ความจริงหมอนั้นคงไม่ได้เป็นแบบนั้น ถึงหมอนั้นจะเย็นชาแต่ก็มีหัวใจ เป็นเด็กเป็นเล็กแท้ๆ แต่กลับมีผมสีเทา เข้มปรกหน้า สายตาเหมือนสุนัขจิ้งจอก ปากบางๆ ชมพูๆ จมูกเป็นสัน นั้นมันทำให้ฉัน... >O< อึก! น้ำลายจุกคอก ฉันกำลังคิดอะไรกับเด็กเปรตแปดขวบจอมเก๊กนั้นนะ หวังว่าฉันคงไม่ได้คิดว่าจะเอาเด็กแปดขวบมาทำสามีหรือกนะ... ตื่นๆ ตื่นจากความคิดเดี๋ยวนี้ละเฟมาลย์ >O<

2

"นั่นไงยักษ์เฒ่า..."

"มาแล้วๆ นี่ไง ผู้หญิงคนนี้แหละที่เฒ่าเบือะที่สุดเฒ่าในมหา'ลัย"

"เนี่ยเหอ... เกินบรรยายยะ"

"อ้าย!! ไม่เอาด้วยแล้ว"

"หา! เนี่ยนะ แยกว่าที่คิดอีก"

...ตามด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากมายที่ลอยเข้ามาหูฉันในขณะที่ฉันเดินเข้าประตูมหา'ลัย ถ้าไม่ติดว่านี่คือสถาบันอันทรงเกียรติ ฉันจะเอาเท้าตบปากยักษ์พวกนี้ให้ได้เลย! = =++ แต่มันก็... เอ่อ... ฉันยอมรับก็ได้ว่าตัวเองเฒ่าเบือะอย่างที่ว่าพวกนั้นบอกจริงๆ แต่มันก็เป็นแค่เพียงภายนอกนะ คนที่ไม่สนิทกับฉันจริงไม่มีทางรู้หรอกยะว่าฉันเซ็กซี่แค่ไหน โหะๆ (มิกลับเกลื่อน) แล้วทำไมฉันต้องสนใจคำสบประมาทพวกนั้นด้วยนะ T_T เธอก็อยู่กับคำพวกนั้นมาร่วมสามปีตั้งแต่ตอนที่เข้ามาเรียนที่นี่แล้วนี่นา ยังไม่ชินอีกหรือไงเฟมาลย์ >O<

"นี่ จะยื่นทำปากขมุขมิบอยู่ตรงนั้นอีกนานมั๊ยยะ"

ไอลิน เพื่อนซี้สุดเลิฟของฉันเข้ามาทักทันทีที่เห็นฉันยืนหน้ามู่ยอยู่ข้างต้นสาธิตกาหน้าอาคารชมรมเป็นนานสองนาน

"เฮ้อ... เบื่อชะมัด" ฉันได้แต่บ่นเบาๆ

"แว่นเนี่ยใส่ทำไม! เห็นแล้วเกะกะตาชะมัด"

หัวสมองตีบตัน

ว่าแล้วยัยไอลินก็คว้าแว่นตาออกไปจากหน้าฉันเฉยเลย >_< อี้ย!
เอาคืนมานะ ฉันไม่มั่นใจนี่นา ความจริงไอ้สายตาของฉันมันก็ไม่ได้สั้น
หรือยาวหรอก แต่มีไว้หลอกอาจารย์ว่าเราเป็นเด็กเรียนก็ดีใจแล้ว >O<
(แอบเลวนะเนี่ย)

"เอาคืนมานะ!"

"เฮ้ย! O_O"

"ตะโกนอะไรของเธอนะไอลิน เอาแว่นฉันคืนมาก่อน"

"เดี๋ยวลี! เธอถอดแว่นแล้วน่ารักเป็นบ้าเลย"

"(-///-) เขินนะยัยบ้า... เอาคืนมานะ ให้ตายสิ! ฉันไม่มีทางถอด
แว่นนี้หรอก แล้วยัยแก้มล่ะ"

ฉันถามพลางคว้าแว่นกรอบสีดำเข้มของฉันคืนมาแล้วใส่มันกลับ
เข้าไปตามเดิม

"รายนั่นเอาแต่นั่งหน้าคอมฯ อยู่ในห้องชมรมโน่น..."

ยัยไอลินพูดขึ้นพลางสะบัดหน้าไปทางห้องชมรมของฉัน ดินะที่
ยัยแก้มเป็นโรคเดียวกับฉัน (ขาดแว่นไม่ได้) และที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ
เธอเป็นโรคโรคหนึ่ง ยามคับขันถ้ามีคนบดแว่นเธอตกหรือหลุดจากใบหน้า
ล่ะก็ ยัยแก้มจะยืนชี้หน้าตำคนคนนั้นแทบกระเจิงกลายเป็นคนละคนเลยละ

"เข้าชมรมกันเหอะ"

ว่าแล้วยัยไอลินก็ลากฉันเข้าห้องทันที ฉันอยู่ชมรมนักสืบมานาน
กว่าสองปีแล้วนับตั้งแต่มาเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยโนนามิแห่งนี้ ตอนนี้
ฉันได้เป็นถึงประธานชมรมด้วยนะ ชมรมที่มีสมาชิกแค่สามคน =_="

ฉันชะเง้อมองเข้าไปในห้อง เพื่อนสนิทของฉันยังคงจับจ้องที่หน้า
จอคอมพิวเตอร์อย่างไม่ห่างสายตา เพราะนั่นคือวิธีการรับงานของชมรม
ฉันล่ะ

"ไม่ค่อยมีคนบ่อนงานเข้ามาเลยละยัยเฟอ้ย @_@ ฉันจ้องหน้า
คอมฯ นี่มาตั้งแต่เมื่อคืนแล้วนะ" ยัยแก้ม เพื่อนสนิทผู้เอาการเองงาน
ของฉันเอ่ยขึ้น

"เฮ้อ... เรพตึงถูกเจ้าพวกปีสี่มหา'ลัยบัยโยกวาดไปเรียบอีกแล้ว"

ละสิ" ฉันพูดขึ้นด้วยความหงุดหงิด

ชมรมเล็กๆ อย่างชมรมนักสืบของฉันกลับมีคู่แข่งอีกกลุ่มหนึ่ง
อยู่ในมหาวิทยาลัยคู่อริ นั่นคือชมรมนักสืบของพวกมหาวิทยาลัยบัยโย
นั่นเอง ฉันพอจะรู้มาบ้างเหมือนกันว่าทางฝั่งบัยโยมีนักสืบชายสามคน
ที่ฝีมือใช้ได้ หน้าตาดี เป็นที่ชวนให้คลุ้มคลั่งสำหรับสาวๆ ที่กรี๊ดหนุ่มที่
'ดีแต่หล่อ' และสิ่งนั้นก็ทำให้พวกฉันไม่มีงาน T_T

"มีคนบ่อนงานเข้ามาเหมือนกันนะ แต่มัน..."

"ก็รับทำซะสิ มันไม่ยากไม่ใช่เหรอ O_o"

"งานที่ว่าก็คือ...รับจ้างทำความสะอาดภายในบ้าน"

"นั่นเธอก็สมควรร้องไห้ซะยับแถม =_="

"หยุดตอกย้ำได้มั้ยยับเฟ!"

ในขณะที่พวกเรากำลังหมดอาลัยตายอยากกัน เสียงโทรศัพท์ของ
ฉันก็ดังขึ้น

~แซ่ดๆ ยัยฉิมรับโทรศัพท์ ยมทูตส่งกลับรถด่วน~

กรี๊ด! นี่มันเสียงนายขนมปังนี่นา หมอนี่มาเซฟเสียงห่วยๆ ของ
ตัวเองไว้ที่เครื่องฉันทำไมนะ >_<

"ฮัลโหล =O="

(ยัยฉิมไ่มั้ย)

จะเป็นใครไปได้อีกล่ะ คนที่กล้าเรียกฉันว่า 'ยัยฉิม' อย่างไม่ให้ความ
รู้สึกมีอยู่คนเดียวเท่านั้น นั่นก็คือนายขนมปัง น้องชายสุดเก๊กของฉัน
นั่นเอง

"มีอะไรล่ะ"

(วันนี้เธอไม่ต้องมารับฉันนะ ฉันจะกลับเอง)

"นี่! นายยังเด็กอยู่นะ จะกลับเองได้ยังไงกัน =O="

(เธอไม่เกี่ยว ฉันกลับเองได้ อีกอย่างฉันไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ)

"แม่ต้องด่าพี่แน่ ถ้าพี่ไม่ไปรับนายแล้วปล่อยให้นายกลับบ้านคน
เดียวนะ!"

(ฉันบอกแม่แล้ว นี่ ไหรานานๆ มันเปลืองเงินนะ มัวแต่โวยวายอยู่ได้)

||

หัวสมองตีบตัน

"โทรตู้สาธารณะเหออ? แล้วมีเงินพอซื้อขนมหรือเปล่านั้น ๐_๐"
(ฉันไม่กินขนม! เข้าเรื่องสักทีสิ)

"มีอะไรก็ว่ามา ทำไมพีถึงไปรับนายไม่ได้"

(เพราะเธอต้องไปรับพีชาหริ่มที่สนามบิน พีชาหริ่มกลับมาวันนี้)

อ้อ! ๐๐๐ พีชาหริ่ม กรีด! พีชาหริ่ม พีที่แสนรู้ใจของฉันจะกลับมาแล้ว พีที่มีสายเลือดเดียวกับฉันอย่างครบถ้วน ดีใจสุดๆ ไปเลย วู้ว >๐< ฉลองสักเจ็ดวันเจ็ดคืนเลยดีมัยเนี่ย สุขยอดไปเลย (โหมมติใจจะว่าไปก็สมทรงเสียเหลือเกิน =_=)

"จะ...จริงเหออ ขนมปัง! ๐_๐"

(ฉันจะยอมเสียเงินตั้งหลายบาทเพื่อโทรมาโกหกเธอนั้นเหออ อย่าไร้สาระไปหน่อยเลยยัยเฟ)

กรีดดดด... ฉันเป็นพี่สาวนายนะ นายมีสิทธิมาเรียกฉันว่ายัยเฟเหออ อย่าลืมนะว่านายอายุแค่แปดขวบเท่านั้นนะ! เจ้าเด็กปากยังไม่ลั่นกลืนน้ำนม

"ฉันไม่อยากเถียงกับนายแล้ว TOT"

(ฉันก็ไม่ได้อยากคุยกับเธอนักเหออ ยัยฉิม)

โครม!

ได้ยินเสียงวางหูโทรศัพท์จากตู้สาธารณะ สงสัยนายบ้านั้นต้องกระแทกหูโทรศัพท์ใส่ฉันแน่เลย บ้าจริง... ว่าแต่พีชาหริ่มจะมาแล้ว พีสาวที่อิมพอร์ตมาจากออสเตรเลีย พีสาวที่น่ารักของน้องสาว ^+^

วันนี้ทั้งวันฉันรอให้ถึงตอนเย็นเร็วๆ โดยแทบจะไม่คิดเรื่องการเรียนเลย คิดอยู่อย่างเดียวว่าถ้าเจอพีชาหริ่มแล้ว ฉันจะพูดอะไรกับพีที่เป็นประโยคแรกดีนะ พีต้องสวยแน่ๆ ฉันเคยเห็นพีครั้งสุดท้ายเมื่อตอนห้าขวบจากนั้นก็ต้องมาอยู่กับแม่ ฉันคิดถึงพีจะแย่อยู่แล้ว พีสาวที่ตอนเด็กๆ ถึงแม้ว่าฉันจะชนแค่ไหน แต่พีก็ไม่เคยโกรธฉันสักครั้ง

ตีต!

โอส! ๐๐๐ เสียงอดคาบสุดท้ายดังขึ้น การเรียนในวันนี้จบลง

แล้ว วู้ๆ ออกสตาร์ทด่วนเลยเฟมาลัย วันนี้เธอจะต้องคุยกับพี่ซาหริ่ม
ทั้งคืนแน่ ฉันคิดพลางเดินแกมวิ่งไปที่รถ แต่ความชวยของวันนี้มันไม่ได้
หยุดอยู่แค่นั้น ฉันเผลอเหยียบเปลือกกล้วยลื่นล้มไปหนึ่งครั่งก่อนที่จะ
ถึงรถ TOT เมื่อถึงรถฉันจึงรีบสตาร์ทรถทันทีพลาจดังยางรั๊ดผมออก เผย
ให้เห็นผมที่ยาวประมาณกลางหลังของฉัน จากนั้นก็ถอดแว่นวางไว้บน
คอนโซลหน้ารถ เพราะฉันอยากสวยที่สุดเมื่อเจอพี่สาวล่าสุดสวยของฉันนี่นา
พี่ซาหริ่มจ๋า~ *O*

3

โอ้ย... #_# ตอนนี่ฉันมาถึงสนามบินแล้ว ถึงวินาทีที่ต้องปวดหัว
อีกแล้วสิ คนเยอะเหมือนมดเดินสวนสนามขนาดนี้แล้วฉันจะไปหาพี่
ซาหริ่มเจอได้ยังไงละเนี่ย

ฉันมองไปรอบๆ และไปเจอผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังก้มจูบแฟนสาว
อ้อ! OoO พระเจ้าช้วยกล้วยบวชชี ที่นี้มันเมืองไทยนะ ไม่อายใครเขา
มั่งรีไจ

สายตาของฉันยังคงจับจ้องพฤติกรรมนั้นต่อ ไม่นานนักชายหนุ่ม
คนนั้นก็บอกลาแฟนสาวแล้วหันไปหันมามองรอบๆ ภายในอาคารสนามบิน
เหมือนหาอะไรบางอย่าง

หญิงสาวผิวสีแทนกำลังโบกไม้โบกมือให้ผู้ชายคนนั้น เฮ้ย! เมื่อกี
นี่หมอนั้นเพิ่งจูบกับอีกคนนึงแล้วตอนนี้ก็ทำท่าว่าจะจูบกับผู้หญิงอีกคน
แล้ว OoO" หมอนี่! ถ้าใครได้เป็นคู่ขอบอกว่าคนคนนั้นจะต้องชวยแน่ๆ
ชวยชนิดหาที่ขึ้นชมไม่ได้เลย โอ้ย~ แล้วทำไมฉันต้องไปสนใจหมอนี่ด้วย
ละเนี่ย มันคนละเรื่องกับการที่ฉันจะต้องหาพี่ซาหริ่มเลยนี่นา \(\#O#)/
ฉันคิดในใจพลาจสะบัดหัวไปมา เอ้อ...นี่มันก็นานแล้วนะ

ฉันเดินไปเดินมาวนอยู่แถวนี้อยู่นานจนรู้สึกว้าว...

หมับ!

สองแขนที่อ้อมมาจากทางด้านหลังวกมากอดเอวของฉันทางด้าน

หน้า หน้าอกที่แบนราบของเขาขีดเข้ากับแผ่นหลังของฉันชะสนิท ฉันยืน
นิ่งราวกับก้อนหินแข็งแข็ง อึ่งกิมก็กับสถานการณ์ที่ตัวเองกำลังถูกผู้ชาย
ที่ไม่ใช่พ่อทอดเป็นครั้งแรก เสียงกรีดที่ดังขึ้นในใจเดือดพล่านจนเลือด
ไหลเวียนไปทุกอณูก่อนที่จะกลั่นออกมาเป็นเสียงกรีดจริงๆ

"กรีดดด!!! ไรคจิตค่า \(\text{O}()\text{O})/"

เสียงตะโกนดังลั่นของฉันทำให้ผู้คนหยุดเดินสวนสนาม ทุกสายตา
จับจ้องมาที่ฉันกับไอ้บ้านี่รวมไปถึงพนักงานหรือแม้กระทั่งยามที่คาบ
นกหวีดคาปากก็ยั้งอึ้งไปด้วย ฉันรีบหุบปากตัวเองก่อนที่จะพากันฉิบหาย
ไปมากกว่านี้

"เฮ้ย! ไม่ใช่ยัยซาหริ่มนี่หว่า"

นายหีนนี่มีสมุนสาวชื่อเหมือนพี่สาวฉันได้ยังไงกันเนี่ย! O_O
ฉันรีบสะบัดตัวหนีออกมาจากแขนคู่นั้น ทำให้ฉันรู้ว่าหมอนี่หล่อ
เวอร์สุดๆ ไปหน้าเป็นผิวสีแทนราวน้ำผึ้ง ผมสีน้ำตาลยาวประป่า ลำตัว
สูงผอมจนเหมือนตะเกียบ และสิ่งที่ยิ่งทำให้ฉันตกใจมากขึ้นไปอีกก็คือ...
ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าฉันคือหนุ่มที่จูบกับแฟนสาวที่ฉันเห็นเมื่อครู่ O_o!!
พลิก!!

ฉันซัดหมัดเข้าให้ที่ใบหน้าของหมอนั้นเต็มแรง

"หมัดหนักเป็นบ้า..."

ดูเหมือนว่าแรงโกรธของเขาเริ่มจะเดือดพล่านเมื่อถูกผู้หญิงอย่าง
ฉันซัดหมัดเข้าให้

"นี่! กล้าดียังไงนายถึงมากอดฉันยะ ไอ้หน้าหล่อ... อู๊ป! O_xO"

ว้ากก!! ออย่าบอกนะ...ว่าฉันกำลังบอกว่าหมอนี่หล่อ =()" อ้าก!!
อยากเอาปี๊บคลุมหัวจริงๆ

นายหีนที่อยู่ตรงหน้าเงียบไปครู่หนึ่งอย่างอึ้งๆ ก่อนจะปล่อยก๊าก
ออกมาไม่ยั้ง

"ฮ่าๆๆ ยัยนี้พูดตรงดีวะ"

ฉันเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีชายสองคนยืนอยู่ข้างหลังเขา ทั้งคู่อยู่ในชุด
สีดำที่ดูยุ่งงาก็รู้ว่าต้องเป็นคนติดตามหรือไม่ก็คนขับรถแน่ และมีผู้ชาย

